

Uudised · Mängukava · Piletid · Rahvusooper · Rahvusballett · Teenused · Kotal

Jõulukampaania

Uudised

Hooaja erileht
"Rahvusooper"

Arvamused

2011

2010

2009

Vabad töökohad

YouTube

Kalender ◀ detsember 11 ▶

28	29	30	1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	1

Osta pilet internetist!

Vaheajatellimus internetist

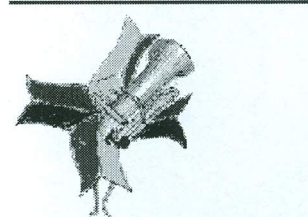
Müügil "Lembitu" CD!

Telli uudiskiri

Lastele

Küsitlus

Küsitluste arhiiv ▶

Uudised »Arvamused »2011 »

© Rahvusooper Estonia 2010

Ooper "Manon Lescaut" toidab muusikasõbra ilumeelt

Toomas Kuter, laulja ja literaat
29.11.2011

Ooperihuvilisel tasuks Giacomo Puccini "Manon Lescaut" rahvusooperis ära vaadata eelkõige kahel põhjusel: esiteks on tegu tõepoolest suurepärase muusikaga, mis toidab iga vähegi muusikat hindava inimese ilumeelt, ja teiseks on lavastus õnnestunud.

Puccini kirjutas ooperi "Manon Lescaut" abee Prévost' tuntud romaani järgi. Olgu siinkohal öeldud, et selle temaatika ja romaani juurde on pöördunud teisedki heliloojad, näiteks Jules Massenet, kelle sulest pärineb samal sisul valminud ooper "Manon", mis nägi ilmavalgust viis aastat varem, kui Puccini oma ooperi kirjutamist alustas.

Lihtne ja loogiline lavastus

"Manon Lescaut" esietendus 1. veebruaril 1893 Torino Teatro Regio ja tõi autorile otsekohe suure tunnustuse, mis iseenesest pole ime, sest "Manon Lescaut's" on tunda muusika psühholoogilist pingestatust, meditatiivset läbikomponeeritust ja leidub karakterse helikeelega muusikalisi portreid. Seepärast ei jäta selle ooperi helide küllus ühtegi muusikat armastavat inimest külmaks.

Eestis mängiti "Manon Lescaut'd" esimest korda ja on muidugi hea, et seda suurepäraselt muusikat saab koduses miljööös kuulata-vaadata.

Rahvusooperis etenduva põhjal tuleks esmajoones ära märkida lavastuse värvikas ja kõitev kujundus (lavakujundus Rente Lorence), kaasa arvatud kostüümid (kostüümikunstnik Kristna Pasternaka), mis olid stiilsed, pilkupüüdvad ja löid soodsa pinnase ooperi nautimiseks.

Samuti väärib kiidusõnu lihtne, loogiline ja selgesti väljajoonistatud lavastus, mis ei varjutanud muusikat, vaid tasasel, delikaatsel moel täiendas Puccini helikeelt. Andrejs ģagarsi lavastus on üks parimaid, mida viimasel ajal rahvusooperi laval nähtud. Siin ei häirinud miski, sest kõik oli loogiliselt liidetud peamise – muusikaga. Üldmulje jäi positiivne.

Aile Asszonyi ürgne anne

Solistide kooslusest laulsid "Manon Lescaut" esietendusel Aile Asszonyi ja Mart Madiste. Asszonyil oli õnnestunuim ooperi esimene pool, efektselt ja hingeminevalt esitas ta Manoni teise vaatuse aaria "In quelle trine morbide".

Ooperi lõpus solist väsis ja esines intonatsioonivääratusi. Neljanda vaatuse aaria "Sola, perduta, abbandonata" ei kõlanud enam sedavõrd kõrgel tasemel. Samal ajal on Asszonyi esituslaad nüansirikas ja tema fraasid kaunid ning välja peetud. Tema tegelaskuju rikutuse taga oli aimata parajal määral neitsiikkust ja Manonile loomumomast meelast kirge. Asszonyi anne on ürgselt looduslik ja ehe. Duetid Madistega püsisid hea maitse piirides ja nendes piisas nii värvu kui sensuaalsust.

Mart Madiste des Grieux jäi paraku rollile alla, kusjuures siin ei saa Madistele ette heita vokaalseid oskusi. Vastupidi, solist laulis partii ära ja kui jätta välja ülemise tessituuri noodid, siis kohati isegi kenasti, paraku see ei paelunud. Ooper ja üleüldse igasugune muusikaline esituslaad eeldab artistilt teatud karismat, mille puhul vokaalne külg pole alati primaarne. Veristliku muusika ettekandel on sisendusjõud, sarm ülitähtis, sest Puccini muusika on sedavõrd elav, et seda rolli täielikult sisse elamata esitada pole võimalik. Madiste des Grieux's oli kõik justkui olemas, sellest hoolimata jäi midagi puudu. Elamust ei saanud.

Muudest isikust tuleks ära märkida Rauno Elpi Lescaut ja Mart Lauri Geronte, kes mõlemad olid värvikad ja usutavad. Võib ju väita, et tegu pole ooperi kontekstis kandvate rollidega, kuid nende tegelasteta vajuks kokku ooperi süzeeline telg.

Raske ja stoilne

Kiidusõnu väärib rahvusooperi koor ja seda nii kultuurse kõla kui artistlikkuse mõttes.

Ooperites on oluline osa täita orkestril, millel iseseisvalt tähtis funktsioon, kuid mille ülesanne on toetada lauljaki. Puccini ooperid on orkestriooperid, mille kvaliteeti näitab suhestatus lauljaga. Paraku mängis rahvusooperi orkester selles etenduses lauljad üle, kõige paremini kõlas kollektiivilt intermetso. Seetõttu läks osa muusikast kaduma ja kujutan ette, et solistidel võis olla küllalt raske laulda. Puccini teoste orkestripartiid on tihedusele vaatamata õrnad ega tohi olla mingil juhul raske, nagu kõnealuse etenduse puhul juhtus. Orkester kõlas raskepäraselt ja kireta.

Ooperihuvilisel tasuks "Manon Lescaut" rahvusooperis ära vaadata eelkõige kahel põhjusel. Esiteks on tegu tõepoolest suurepärase muusikaga, mis toidab iga vähegi muusikat hindava inimese ilumeelt, ja teiseks on

**Rahvusooper Estonia
kuulub järgmistesse
ühendustesse:**

lavastus õnnestunud. Selle kõrval, mida viimasel ajal oleme harjunud nägema Eesti ooperimaastikul – mõne väikese, see-eest väga ilmeka erandiga –, on see värske tuulepuhang, mis mõjub mõnusalt. Nõnda lahkute etenduselt hea toonusega isegi siis, kui solistide rollikäsitlused või vokaalne tase ja balansiprobleemid soovida jätavad.

Giacomo Puccini "Manon Lescaut"

Ooper neljas vaatuses

Dirigent Arvo Volmer

Lavastaja Andrejs Zagars (Läti rahvusooper)

Kujundus Rente Lorence (Läti)

Kostüümid Kristna Pasternaka (Läti rahvusooper)

Osades Aile Asszonyi, Mart Madiste, Rauno Elp, Mart Laur, Juuli Lill, Aleksander Arder jt.

Esiendus rahvusooperis Estonia.

Printi | Saada

100